

Заедно

брой 87 - март 2012

енория
"Св. Павел от Кръста"
Русе

о. Валтер Горра

**“вие сте солта на земята...
вие сте светлината на света”**

Мисля че, това което във вярата не е разбрано, не може да бъде изживявано добре, но това, което не е разбрано добре или е разбрано нередно, може да води до отклонение от официалните правила на църквата, дори до ерес.

Искам преди всичко да разгледаме заедно събитията на Великата Седмица.

Страстната седмица е седмицата, в която християнството празнува събития на вярата, свързани с последните дни на Исус, включително по-специално Неговото Страдание, Смърт и Възкресение.

Навсякъде по света, ние католиците наричаме Страстна (или Велика, или Свята) Седмица, периода от Връбница до Великден, когато си спомняме за Възкресението на Исус Христос от мъртвите. Великден е най-великият празник на християнската вяра, и всяка година се празнува в първата неделя, след първото пролетно новолуние.

Религиозните ритуали на Страстната седмица, се отбелязва с голяма тържественост във всички църкви на християнския свят. Страстната седмица започва с Връбницата, (която за нас християните не се нарича Цветница т.е. неделя на цветята! а е Святата неделя на страданието на Исус Христос), в която ние празнуваме триумфалното влизане на Исус в Йерусалим, приветстван като Месия и Син на Давид. В католическата литургия се чете откъса на Страданието на Исус, според евангелиста, съответстващ на литургичния цикъл в течение.

Тази Традиция е датирана още преди четвъртия век. Връбницата не слага края на Великите пости, които, в обикновената форма на Римския Обред завършва на Великия Четвъртък вечерта, точно преди Светата Евхаристия.

В Светия понеделник, Светия вторник и Светата сряда, Църквата размишлява по-специално предателството на Юда, за тридесет сребърника. Първото четене на Светата Евхаристия през тези дни, предлага първите три песни на Божия Раб, които се намират в книгата на пророк Исаия (42:1-9; 49,1-6, 50,4-11).

През сутринта на Велики четвъртък (или, в много епархии от цял свят, включително и в нашата, през Великата сряда вместо четвъртък) не се служи Евхаристията по енориите, но се служи само една Литургия (наречена Евхаристията за Маслата) във всяка епархия, в катедралата, ръководена от епископа с всичките му свещеници и дякони. При тази Литургия се освещават светите масла и свещениците подновяват обещанията си, направени по време на тяхното ръкополагане за свещеници.

Тържественото Пасхално Тридневие на Страданияето, Смъртта и Възкресението на Христос започва в следобедните часове на Велики четвъртък. Във вечерните часове ние празнуваме Литургията “in Cena Domini”, в която припомним Тайната Вечеря на Исус, възстановяването на Евхаристията и на свещенството, и се повтаря символичния жест на измиване на нозете, извършен от Христос през Тайната Вечеря. В края на Литургията олтарите се остават без покривката и орнаментите, кръстът се покрива и камбаните не се бият. Кръстът ще бъде разкрит на следващия ден, Великия Петък, по време на частта на специалната литургия, която (в този ден и само в този ден) заменя Евхаристийната Литургия с Обожаването на Кръста.

Великият Петък е деня на смъртта на Исус на Кръста. Църквата чества към три часа следобед (но може поради пасторални причини и в друг час) тържественото честване на Христовата Страст, разделено на три части:

1. Литургията на Словото, с четенето на четвъртата песен на Божия Раб от пророка Исаия (52,13-53,12), на Христорологичния химн от посланието до Филипийците на свети Павел (2:6-11) и

на Страданието, според Евангелиста Йоан;

2. Поклонение на светия Кръст;

3. Свето Причастие, освещавано на Велики четвъртък.

През Великия Петък е традиция да се направи, в църквата или по улиците, Via Crucis – Кръстен Път. Католическата църква практикува в този ден пълен пост (и всеки петък се въздържа от месо), като форма на съучастие в Страстта и Смъртта на своя Господ.

Великата събота е деня, в който не се служи Евхаристията, и Светото Причастие се дава само на болните в опасност за смърт.

През нощта се празнува тържествено Пасхалното Бдение, което, в Католическата църква, е най-важното служене от цялата литургична година. В него:

- чества се Възкресението на Христос чрез литургията на огъня: От новия огън се пали пасхалната свещ, която се носи в шествие до църквата, и през времето на шествието се провъзгласява “Светлина Христова” и се палят свещите на вярващите. При пристигането ѝ пред олтара, пасхалната свещ се прекадява с тамян и се прокламира великденското послание.

- Литургията на Словото със седем Старозаветни четения, проследява основните събития на историята на спасението от сътворението на света, чрез освобождението на израилтяните от робството в Египет, до обещанието на Новия завет. След тържественото пеене на Слава във висините (която никога не се пее през времето на Великия пост), Посланието на свети Павел апостол обявява новия живот във Възкръсналия Христос, и от Евангелието се чете откъса на явяването на ангелите на жените, сутринта на Великден.

- Следва кръщелната част на литургията, в която всички вярващи подновяват обещанията на кръщението си, и се кръщават оглашените, ако има такива, които са се подготвили за Тайнството.

- Евхаристичната литургия се извършва след това както във всяка литургия.

През Великденската неделя продължава да звучи радостта на Пасхалното Бдение. Тази неделя се разширява през осмината на Великден: Църквата празнува пълнотата на това изключително

важно събитие в продължение на осем дни, приключвайки го във втората неделя на Великден, известена от древни времена като Неделята “in albis”, която папа Йоан Павел II е определил да бъде посветена в Спомена за Божието Милосърдие.

Казано това, много е ясно, че за християните да участват на литургиите през Великата Седмица е важно, както е важно през цялата тази седмица да отбягваме от нещата, които отвличат нашето внимание от тези събития.

Никой не може да замени Христос в Неговата страст, защото неговото Странение е Страстта на единствения Спасител и Изкупител на човечеството. Самотата на Исус във всички тайни, които ще честваме през Великата седмица отговаря на незаменимата уникалност на Божия Син, Който спасява света.

Всеки от нас има своето място на сцената на страстта на Господа, място, което Христос ни кани да заемем, въпреки че сме изкушени да избягаме, както направиха всичките му ученици. Нашето място на сцената на страстта е мястото на спасените, мястото на тези, които са пуснати да бъдат спасени от Странанието, Смъртта и Възкресението на Господа.

Много е лесно за християните да станат по-езичници от езичниците, т.е. да живеем както другите, във всичките форми на живота, във всичките негови моменти. По този начин сакралното не намира в нашия живот място, защото то е задушено от светското.

С възплъщението Си, Бог доближи сакралното със светското, вече не съществува огромното разстояние между Бог и човека, така че сферата на сакралното навлезе в сферата на светското, това в смисъл, че сакралното водеше светското. Но днес какво е станало? Стана така, че тези две сфери са станали едно цяло, обаче сакралното почти изчезва и само светското води човека и неговите деяния във всичките сфери на живота!

Ние християните имаме днес тази задача да превърнем сакралното като водещо в света. Думите на Исус към нас “вие сте солта на земята... вие сте светлината на света”, още повече от вчера са валидни. Вече е време християните да се събудят от съня, и със смелост да бъдат истински свидетели на

Възкръсналия Иисус, за да победим княза на тъмнината, който не иска светлината да сияе. Той действа по хитър начин, с подло отношение. Но ние християните трябва да вземем отново в ръцете си “кормилото”, за да водим света по праведния път.

Когато говорих за Връбницата обясних как вече промяната на името на празника, играе голяма роля за да бъде объркан смисъл за него и хората да не разбират какво празнуваме. Повтарям думите с които започнах моята статия: “това което във вярата не е разбрано, не може да бъде изживявано добре, но това, което не е разбрано добре или е разбрано нередно, може да води дори до ерес”. За това има доста доказателства. Помнете ли това, което писах миналата година около интересната анкета от вестник “Бряг” за празника Връбница? (Вижте “Заедно” брой 80, май 2011). Защо да не говорим сега например и за празника Хелуин? През 853г папа Григорий IV утвърдил 1 ноември като ден на Всички Светци, ден за прослава на всички християнски светци и мъченици, който в страните с голямо келтско население, естествено съвпаднал и се смесил с традиционно съществуващия езически празник. Думата Хелуин идва от архаичния английски All Hallows Even, т.е. навечерието на Всички Светци. Но сега какво става и за католиците? Празнуват Хелуин, а не Всички Светци!

Ще вземем още един пример, имения ден, който е личен празник и се празнува по църковния календар на празника на определен светец. Такава е била винаги традицията на християнството, както в православието, така и в католицизма. Как стигнахме да празнуваме Връбница, не като Света неделя на Страданияето на Иисус Христос, а като празник на цветята със съответния имен ден? Отговора е същия. Всичко преминава през онзи, на когото му е удобно да бъде заличено от света всичко това, което е свързано с името на Иисус Христос: дявола. Тези са само два примера, които са доказателства за едно преминаване от християнството във езичеството.

Да не говорим за християните които не вярват в възкресението, а вярват в прераждането и заради това, вече те самите не са, и не могат да се наричат християни. Или защо да не говорим и за

тези, които търсят помощ при магьосници, врачки или чрез други практики на суеверието? Какво има това общо с християнството?

И мога да продължа да говоря за още много неща, които навлизат в християнството и го унижават.

Но виновни сме ние християните, които приемаме всичко, което ни се предлага от светското и го слагаме в сакралното. Виновни сме ние, че в нашето ежедневие отваряме вратата на лукавия и затваряме вратата на Бога .

Да отворим нашите сърца на Онзи Който единствен спасява :

“Дойдете да посрещнем Господ, Който се приближава до своето страдание, да подражаваме на жителите на Йерусалим, излезли да го посрещнат, но да не разстиламе пред минаващия Исус палмови или маслинени клони, но да разстелем в смирение и дълбоко обожаване нашите личности. По този начин приемаме Словото Божие, Коего се приближава до нас и приемаме онзи Бог, Който никое място не може да побере. Той, самата кротост, идва по най-кроткия начин при нас, изкачва сумрака на нашия егоизъм, или по-добре, влиза в сянката на безкрайната ни низост, става един от нас, за да ни издигне и привлече към Себе си. Той влезе към изток, над небесата на небесата, т. е. на върха на славата и на Божието всемогъщество, като начало и залог на нашето бъдещо положение. И въпреки това, не изоставя човечеството, което обича, и го издига от земната пръст към небесната слава. Да прострем в смирение пред Христос самите нас, отколкото зелени клончета, които радват сетивата ни за кратко време, след което увяхват и губят красота и мирис. Да прострем самите нас, облечени от благодатта Му, понеже когато сме се кръстили сме се облекли в Христа. С Кръщението сме се избелили в неговата благодат и можем да принесем на Победителя на смъртта не обикновени клонки, но даровете на Спасението. Държейки в ръце духовните клони на победата и ние да викаме с децата на Йерусалим : Благословен, Който иде в името Господне, Царят Израилев.” (Св. Андрей Критски).

Христос възкръсна, наистина възкръсна!

Енория Ореш

В далечни тъмни исторически времена, когато Римските орди били принудени да прехвъркнат от Дакия отсам Дунав в 270 година, Римляните, за да запазят Империята, изградили силни укрепления по десния бряг на реката, развалините им съществуват още на много места. Ние знаем от намерени надписи, че в древната крепост на днешния гр. Белене е квартирвала “Legio I Italia” – Първи Италиански Легион. Между тези крепости е имало и второстепенни пунктове за свързка. Един от тях е бил и “**Marga Aurea**” - (златна, жълта пръст), каквато е тази в старото село Ореше или “Марга-(rita) aurea”, по съкращение (златен бисер). Това име Марга Аурея, се появява за първи път в историята в **441г**, когато Атила превзел селището и сключил в него мир с Византия.

В **1609г**, когато **владиката Петър Солинат** (Тузланина), францисканец почнал своята дейност за покръстване на павликяните, третото село, което той посетил е Ореше (сега Ореш). Селото имало 70 къщи с около 400 души, които епископът успял да покръсти на католическата вяра. Той оставил двама свещеници.

Още в първите години епископ Петър Солинат се погрижил да образува местен клир; павликянски момчета били изпращани в Рим в Климентския колеж. Между тях имало и едно момче от Ореше. Името му било **Филип Станиславов**. През 1647 г по избора на католиците от северна България той е бил назначен за Владика на Никополската епархия, тогава възстановена наново. Най-славното нещо за владиката Филип Станиславов, след епископския му сан, е това, че той е съчинил Първата българска книга, която озаглавил **АБАГАР**.

Друг достоен син на Ореше е бил **епископ Никола Станиславов**, братовчед на Филип Станиславов. Той бил

назначен за Никополски владика в 1725г Най-великото дело на този епископ е това, че той подготвил бягството от Турско на много семейства от Белени, Ореше, Трънчевица, Пети-Кладенци, Лъжени, което бягство траело от 1726 до 1730г Католиците преминавали Дунава. Знае се, че се изселили 300 семейства с около 2000 души.

В 1760г владиката Никола Пулйези е построил нова църква в Ореше, вероятно да замести Килията, направена още от Филип Станиславов.

В онези времена католиците от Никополската епархия били много зле – и материално и религиозно. Но Светия Отец Папата не бил забравил за тази малка част от разпръснатото си българско стадо. В 1781г папа Пий VI изпратил за пастири на католиците отците Пасионисти.

В 1787г отец Яко Спарадио бил преместен в Ореше и така от Пасионистите той е бил първия свещеник в нашето село.

Към края на **1787г** в Ореше се завърнал отец **Стефан Лупи** (Вълков), който в 1776г бил избягал в Банат.

По време на войната между Австрия и Турция в 1788 г отец Стефан Лупи избягал отново в Банат. В тези години дошли още двама Пасионисти: отец Бонавентура Паолини и отец Никола Отавияни.

През **1805г** от Рим дошли други мисионери – отец **Форнунато Ерколани** и отец **Антон Джордани**. След смъртта на Никополския епископ Дованлия през 1804г, на негово място бил назначен първия пасионист мисионер в България – отец Бонавентура Федели.

В онези времена хората бягали, криели се и се изселвали често, поради различни причини. Орешенци напуснали старото си селище и се настанили на настоящото в 1806г, съгласно бележките на отец **Филип Скварчия**, който бил енорийски свещеник в това село от **1825** до **1834г**

Причините, поради които Орешенци се изселили, според отца, са честото наводняване от Дунав. Но имало и друга причина. Жителите търсили къде да се скрият в баирите. Старото село било на пътя за Свищов, покрай блатото, там минавали турски

войски и кърджалийски орди, които все вземали по нещо.

По време на преселването – **1806г**, енорийски свещеник бил отец **Фортунат Ерколани**, пасионист. От старото Ореше не дошли всички жители в новото село, някои се заселили в Свищов, други минали после във Влашко.

В 1808г избухнала нова Руско-Турска война. Руските войски окупирали цяла североизточна България. Българите започнали да бягат във Влашко и в Бесарабия. Много католици преминали Дунава, заедно с добитъка си. Някои се настанили на места, където вече имало българи, но по-голямата част били събрани и образували до Букурещ едно голямо село, само католическо, наречено Чопла. Но католиците и свещениците пасионисти постоянно мислили да се завърнат в отечеството.

Тогава през 1812г се появила чумата във Влашко и в България, която траела цели 2 години, много хора умрели. Поради което никой не смеел да се мести и те изоставили идеята да се завърнат в България. След като преминала чумата, през 1814г католиците се завърнали по родните си места в България, останали само тези в с. Чопла.

Владиката на Никополската епархия Ангел Парси разбрал, че е дошъл момента да се издигнат по-хубави черкви. Той изпросил от Султана ферман за построяването на нова черква в с. Ореше. Отец Марян Дипонцо, който е построил черквата в Ореше, е живял и работил в това село от 1841 г до 1869г

През 1880г тогавашния енорийски свещеник отец **Герасим Гиглиоти** е построил сегашния енорийски дом.

От **1883г** до **1891г** помощник на отец Герасим е бил отец **Бонаventura Мимлич**, много учен, полиглот, хърватин. Той владеел около 20 езика.

От **1895г** до **1899г** енорийски свещеник в Ореш бил отец **Хиацинт Ашути**. По негово време е извършено голямо светотатство. Неизвестни злосторници разбили и влезли в черквата, разбили дарохранителницата, взели дароносницата, разхвърляли Св. Причастие по пода, обрали и всички скъпоценни съдове и избягали. Няколко месеца след това един католик ги намерил изпочупени и заровени в нивата му.

През 1915г България е въввлечена в Световната война. Ореш остава без свещеник, черквата била затворена.

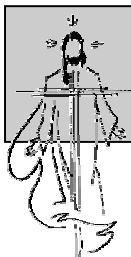
В края на **1916г** Негово Високо Преосвещенство Дамян Теелен, Никополски епископ изпраща в Ореш **отец Григор Холгерман**, германски военен свещеник, пасионист.

А на **11 януари 1917г** в Ореш пристига **отец Исидор Делин**. През 1923г владиката купил къщата в центъра на селото, близо до черквата. На 5 ноември 1923г в нея се настанили 3 милосърдни сестри от Св. Викентий от Падуа, Загребски клон – сестрите Макрина Повиявич, Хериберта Керенич и Симфороза Фурдек. Сестрите организирали забавачница и поучавали децата на катехизис.

Дошли години, в които черквата се оказала много малка за населението. Владиката разрешил черквата да се разшири. Подготвителната работа за почнала на 14 март 1927г основният камък на постройката е положен на 18 юни 1927г, съгласно обряда на Римския ритуал.

В края на 1930г католиците в с. Ореш били 2 723 души, както и десетина турски семейства.

След 1935г енорийските свещеници в Ореш са били: отец Методий Каравенчов от 1935г, отец Антон Регенмортен от 1940г, отец Адриан Шел от 1947г, отец Станислав Ван Мелис от 1947г, отец Убалд Караджов от 1949г, отец Иреней Мартинчев от 1949г, отец Кирил Яков от 1953г, отец Йероним Луков от 1959г, отец Йосиф Йонков от 1961г., отец Арсен Антонов от 1964г, отец Петър Сирийски от 1969г, отец Фортунато Грасселли от 1994г, отец Ремо Гамбакорта от 2005, отец Винченцо ди Клерико от 2010г досега.

Върнали се в Божия Дом

09 февруари 2012 Юлия Антонова Христова

12 февруари 2012 Мария Матеева Топчева

Величка Иванова Бианкотто

НЕ ИСКАМЕ ДА ЗАБРАВЯМЕ

---

27 януари 1945 година. Над концентрационния лагер Аушвиц-Биркенау в Полша е още нощ. Близнаците на доктор Йозеф Менгеле спят в бараките, когато ужасен взрив разтърсва постройките. Военните от СС са взривили крематориума. Разтреперените от страх и студ деца, търсят в суматохата своите братя и сестри. Много от тях едва се движат, но знаят че трябва да положат всички усилия да живеят, защото ако умрат, същата участ очаква и техния брат. Ще бъде убит от д-р Менгеле с инжекция в сърцето, за да се направи двойна утопия, за сравнение на единия организъм с другия. Д-р Менгеле почти две седмици от както е избягал от лагера. Фронтът се е преместил вече в Освиенцим. Водят се тежки боеве. На 27 януари 1945г Съветската Армия - по точно Първи Украински Фронт – освобождава и лагера Аушвиц-Биркенау, който е в предградията на Освиенцим. Това което светът е знаел за този Ад, до този момент, е само бледа картинка на това което ще се открие пред закоравелите от войната сърца на руски войници. Човешки тела, които се движат като призраци из лагера, бягат от една барака в друга, лагерните кучета лаят до полудата. Въздуха вони на горяща плът и коса, произлизаща от изгорелите последни трупове, от последния товар на влака на смъртта, разтоварени от конските вагони, в двора на лагера, само часове преди това. Затворниците не вярват, че това което се случва е реално. Руските войници са първите приятелски лица които виждат от години. За малката част от затворниците, оцелели на всякакви мъчения, експерименти, глад, студ, тежък труд, всякакви болести и унижения, поемат грижи руските военни лекари. Същото се случва и през следващите дни, в другите концентрационни лагери, в Дахау, Берген-Блезен, Треблинка, Бухенвалд...

Крайният брой на загиналите в Холокоста е над 6 милиона евреи, християни, цигани, хора с физически увреждания и обвинени за хомосексуалност от всички европейски страни. В името на несъществуващата арийска раса, и плод на завладени от злото души, загиват милиони невинни човешки същества.

Когато се превръща в пълен господар на Германия, през 1933г Адолф Хитлер продължил своята маниакална кампания на омраза срещу всички етнически групи, които не били от чисто Нордическо потекло. В началото той просто искал да ги изгони от Германия.

Първоначално евреите били прокуждани в лагери, за да бъдат отстранени от обществото, но с течение на времето станали толкова много, че било необходимо да бъдат унищожавани. С тази цел възниква първият концентрационен лагер снабден с крематориум в град Дахау.

За вземане на решения по еврейския проблем се свиква Ванзейската конференция. Тази година, на 20 януари се отбелязва 70 години от нейното свикване. На тази конференция се вземат окончателните решения за физическото унищожаване на европейското еврейство. Участват завеждащите службите на СС и на Гестапо.

Взема се самото решение за Холокоста – депортиране на евреите от цяла Европа в трудови лагери и лагери на смъртта. Целта е “Окончателно решаване на еврейския въпрос”. Същината на одобрения от конференцията текст, гласи следното чрез своя бюрократичен език: “Трудоспособните евреи ще бъдат разделени по пол, ще бъдат организирани в големи работни бригади и използвани в пътното строителство. При това голяма част от тях ще се „стопа“ чрез естествен процес на излизане от строя. Ще се наложи накрая остатък да бъде подложен на съответна „обработка“, тъй като този елемент, оказал се в резултат на естествен подбор, без съмнение най-издръжливия, би могъл да постави, в случай ,че се допусне излизането му на свобода, началото на ново зараждане на еврейството”.

Както е известно, и въпреки всички опити за ревизионизъм и

отрицание на Холокоста, тези наставления се изпълняват през следващите три и половина години, дословно и прецизно.

Голяма заслуга за това има един от участниците в тази конференция Адолф Айхман, главен отговарящ за еврейските въпроси. Някои съвременни изследователи, с недобре прикрита симпатия към нацизма, минимизират случилото се през ония години и банално го олицетворяват с едно “малко колелце от огромния механизъм”.

Адолф Айхман е човекът който създава и ръководи сатаническата машина на смъртта, която успява да унищожи милиони невинни мъже, жени и деца. Той е истинското олицетворение на злото.

Немската философка Бетина Стангет, е направила в наши дни, дълбок анализ на темата на злото като понятие. За Адолф Айхман казва ,че е той олицетворява злото, защото то, е главния движещ го елемент. Тя успява да открие секретни документи и магнетофонни ленти със записи на разговори и беседи на Айхман пред сънародници-емигранти в Аржентина, където се е укривал след разгрома на Третия Райх. Много от тези негови сънародници споделяли неговите идеи, така като и самите те били като него, бивши йерархии нацисти. Тези беседи трябвало да им послужат като материал при разобличаването на заговора на “Световното Еврейство” срещу Германия. В тези записи Айхман потвърждава масовите престъпления. Казва: “Честно да ви кажа, ако бяхме успели от онези 10,3 милиона евреи, установени от статистиката, да убием 10,3 милиона, сега щях да съм доволен, щях да кажа – добре стана, унищожихме един враг... Удаде ни се обаче да елиминираме само 6 милиона... И аз си нося вината за това!”

В друг запис Айхман обяснява защо е било необходимо да бъдат елиминирани евреите: “Далеч още преди Рим да бъде основан, те вече имаха писменост и закони... В името на нашата кръв и на нашия народ, трябваше да унищожим най-хитрия ум сред днес живеещите умове...”.

За да постигне този “незадоволителен” резултат, Айхман превръща стари сгради на фабрики и казарми в лагери,

снабдени с крематориуми. Най-значителен пример за това е концентрационния лагер Аушвиц- Биркенау, символ на един от най-зловещите кошмари на човечеството – Холокоста, или Шоа, както го наричат самите евреи.

В лагера затворниците пристигали директно с влака от цяла Европа. След като били разтоварени, ги разделяли на 4 групи. В първа група са подбирали здрави мъже за работа във фабриките, където също умират много от тях, поради невъзможните условия за работа и живот. В тази група попада и свещеника францесканец, отец Максимилиан Мария Колбе, заловен и изпратен в Аушвиц понеже посветил своя живот по време на окупацията на бежанците, на болните и ранените евреи. Към края на юли 1942г, когато по заповед на коменданта на лагера бяха наредени в редица затворниците, определени да умрат от гладна смърт, той сам предложи на коменданта да умре вместо един от тях, баща на семейство. Желанието му бе прието. На 14 август, след повече от две седмици страдания, причинени от глада, бе отнет живота му с една смъртоносна инжекция. Отец Максимилиан Колбе, затворник в концентрационния лагер, защити в “това място на смърт”, правото на живот на един невинен човек, един от милионите загинали там. На 10 октомври 1982г Папа Йоан Павел II го провъзгласи за Светец Мъченик. Във втора група, в която влизали обикновено от 70 до 90 на сто от пристигналите, състояща се от жени, деца, болни и стаи хора, били отправени към “душовеите”, под предлог за дезинфекция, и там, съблечени от дрехите и конфискувано това което притежават, били обгазени и изгорени в пещите на крематориумите. За тази процедура, те били откарвани в Бирканау, другата част на комплекса където били газовите камери и крематориумите, които работели денонощно. Точно по този начин загива и Едит Щайн,еврейка по рождение и видна философка. През своите младежки години тя се обръща към католицизма, приема името Тереза. Десет години по-късно става нейното “второ обръщане” - влиза в Кармелитанския манастир в Кьолн, където дава монашеските обети и приема името Тереза Бенедикта от Кръста. За да избегне преследването

е принудена да напусне Германия и да търси убежище в Кармелитанския манастир в Ехт в Холандия, но нацистите стигат и там. На 2 август 1942г е заловена и изпратена в Аушвиц, където пристига на 9 август и е изпратена заедно със стотици други жени, деца, немощни и болни директно към газовите камери. През 1998г е провъзгласена за светица от Папа Йоан Павел II и провъзгласена за една от покровителките на Европа. В третата група влизали близнаците, които били много ценен материал за различните експерименти на д-р Йозеф Менгеле, известен като “Ангела на смъртта”. Четвъртата група била формирана от жени, използвани като слугини, прислужници или за “лично ползване” от военните. За реда и дисциплината в лагера отговаряли 6.000 члена на СС.

Д-р Йозеф Менгеле е официален член на СС. Назначен е в Аушвиц с мисия да провежда изследвания на човешката генетика, да открие тайните и начина на премахването на долнокачествени човешки гени, с цел да създаде германска супер раса. Самият Йозеф Менгеле коренно се различавал от арийската раса със своите черти, носещи твърде голяма прилика с ромските – тъмна кожа, коса и очи. Той далеч не бил пример за идеален нациски ариец с руса коса и сини очи. Според него ромите не принадлежат генетично на човешката раса и не е нужно те да живеят. В допълнение на селекциите и пробите, Менгеле изпълвал времето си с други най-различни жестокости, сред които дисекция на живи бебета, кастрация на момчета и мъже без упойка, подлагане на жени на високоволтов ток, за да провери тяхната издръжливост. Стерилизирал група полски монахини с рентгенов апарат, причинявайки на светите жени ужасни изгаряния. Когато крематориума бил толкова пълен, че нямало място за хилядите нови попълнения, Йозеф Менгеле заповядва да се изкопаят ями, които били напълнени с бензин и запалени. Под негов надзор в ямите били хвърляни живи и мъртви. Руски затворник разказал за камиони за смет, натоварени с деца. Когато камионите пристигнали в лагера, се доближили на заден ход до кладите в които изсипали своя товар. Менгеле изпитвал особен интерес към децата близнаци.

Настанявал ги в специални бараки, за тях се полагали специални грижи. Това била неговата “Зоологическата градина“, и той държал много на своите “опитни зайчета”. В своите кошмарни експерименти той преливал кръв от едно дете в друго, инжектирал им боя в очите, отрязвал крайници и правел сърдечни операции без упойка. Когато безсмислените демонстрации на доктора водели към неуспех, сам той отвеждал децата към газовите камери, обяснявайки разходката като игра, наречена “На път към комина”.

Всичко което се случва в Аушвиц-Биркенау се следи с голям интерес от висшите йерархии на СС . Айхман следи отблизо работата на Менгеле, но рядко го посещава понеже казва, че “там се носеше неприятна миризма”. След успешните първи концентрационни лагери, според установеното от Ванзейската конференция, Айхман решава, че е време да се започнат и 164-те лагера предвидени в Източна Европа. През 1942г Хърватското терористично движение “Усташи”, начело със своя вожд Анте Павлович построяват в Ясновац, на 90 км от Загреб, лагер който по жестокост ще съперничи само на Аушвиц. Убийствата на затворниците се извършвали не само в лагера, но и по целият ляв бряг на река Сава, в горите, в ямите с негасена вар. На особени изтезания били подлагани циганите. Младите жени били стерилизирани, а по-възрастните били събличани голи и е трябвало да затоплят със своите тела, телата на хибернираните, за да ги възвърнат към живот. Лагера в Ясновац е бил единствения лагер в света за “затворници в пелени”. Най-малките деца били още в люлките, а най-големите на 14 години. Убити са 19.544 деца! Често давели малките дечица в Сава, като ги връзвали по няколко в чували и ги хвърляли в реката. В комплекса на лагера е имало крематориум – всъщност представлявал пещ за тухли, където затворниците били изгаряни живи, хвърляни във вряла вода, удавяни в Сава, в сърцата им забивали шила. С две думи, в лагера в Ясновац, усташите успели да надминат най-болните фантазии на нечий извергнат ум. Загиналите тук са близо 1 милион.

На Ванзейската конференция през 1942г се взема решение и се

определя коя държава, колко евреи трябва да предаде и да изпрати в концентрационните лагери. Целта е окончателното решаване на еврейския въпрос. В графата за България са посочени 48.000 евреи.

В България фактите говорят, че антисемитизма е наложен като политика. Със специален закон Цар Борис III лишава българските евреи от граждански права и отчуждава имуществото им. През 1943г се подписва споразумение между комисаря по еврейските въпроси и Гестапо, за депортиране на 12.000 души. При изключителна секретност, евреите от Вардарско, Пиротско и Беломорието са депортирани.

Развръзката настъпва на 10 март, когато идва редът на Пловдив и Кюстендил. Българската общественост се надига. Пловдивския Митрополит Кирил заявява “Ще легна пред релсите и влакът ще мине през мен, ако потегли натоварен с български евреи”. Екзарх Стефан декларира, че ще се качи на конските вагони, заедно с евреите до Аушвиц. Той е укривал в дома си равина Даниел Цион. Блаженият Евгений Босилков също спасява живота на много евреи.

Научавайки за подготвената акция, заместник председателя на Народното Събрание, Димитър Пешев, заедно с депутата от Кюстендил Петър Михалев информирани за случващото се от свои съграждани, съставят петиция против депортирането, подкрепена от 42 депутати. Парламента дискутира тайните планове за депортирането и допринася за тяхното осуетяване. На 24 май 1943г се организира масов протест, в който рамо до рамо изразяват своето неодобрение и съпротива срещу правителствената политика, общественици, политици, народни представители, Църквата. Участват също и представители на различните етнически групи, които живеят в България и се чувстват български граждани, с едни и същи човешки права. Всички пеят “Върви народе възродени”. Полицията ги разпръсква. Акцията за депортиране се проваля. Злочеста е съдбата на първите депортирани, всички те ще загинат в Аушвиц.

За спасението на много евреи през този период, е оказал

огромно влияние папския нунций в Истанбул, монсеньор Анджело Ронкалли, бъдещият Папа Йоан XXIII. Анджело Ронкалли преди да отиде в Истанбул е прекарал десет години от своя живот в София като папски нунций. Много български граждани са негови приятели и проблема с депортирането на евреите става и негов проблем. Неговата дипломатическа позиция му дава възможност още с възникването на проблема да предприеме лично, решително действие. Издава Кръщелни свидетелства и миграционни документи на евреи от България, Унгария и Словакия. С негова помощ се приютили в Палестина 25.000 евреи. В него Холокоста възбудил дълбоко чувство на вина и като член на човешкото съсловие и като църковно лице. До края на своя живот той моли Бога за прошка “за кръвта която ние проляхме, и за сълзи които ние причинихме, защото бяхме забравили Твоята любов. Прости ни, че чрез тяхната плът Те разпнахме за втори път. Защото ние не знаехме какво правим”. Папа Йоан XXIII е написал тази опростителна молитва преди да почине през 1963г.

Престъпленията извършени от Нациска Германия през Втората Световна Война са силен катализатор на движението за защита на човешките права. На 10 декември 1948г е приета от ООН всеобща декларация на световно ниво, на права чиито носители са всички човешки същества.

През 2002г в Съвета на Европа е взето решение, да се отбелязва Международният Ден в памет на загиналите в Холокоста. Определено е, че всяка държава ще отбелязва този ден, съобразно с нейната национална история.

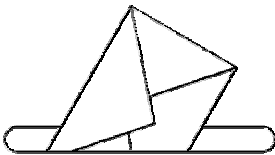
България, която спря машината на смъртта със своя мирен протест на 10 март 1943г избира тази дата, за да почете своите невинни жертви, унищожени в лагерите на смъртта. От 2003г отбелязва тази дата, 10 март, като ден на вечна памет, на прошка и на мир.

Молитва към Света Дева Мария Царица на Мира

Помогни ни мила Дево Мария,
помогни ни да кажем:
Да бъде мир за нашият злочест свят.
Ти която бе приветствана от Духа на мира,
издействай ни мир.
Ти която ни дари Светото Дете на мира,
издействай ни мир.
Ти която стоиш до Този ,който помирява
и винаги отговаряш „Да“,
на Този който не търси отплата,
обречена на Неговото вечно милосърдие,
издействай мир за нас.

Звезда милостива, в безпощадните нощи на народите,
ние копнеем за мир.
Гълъбица нежна,
всред лешояди на народите,
ние се стремим за мир.
Маслинено клонче,
поникнало в опожарените гори на човешките сърца,
ние се нуждаем от мир.
Да бъдат освободени пленените,
заточените да се върнат в родината,
всички рани да зараснат.
Издействай мир за нас.

За терзанията на човеците,
молим те за мир.
За децата, които спят в своите люлки,
молим те за мир.
За старците, които искат да умрат в своите домове,
молим те за мир.
Майка на отблъснатите,
враг на сърцата от камък,
звезда сияеща в абсурдните нощи,
молим те за мир.

Велика Седмица

НЕДЕЛЯ, 1 април - Връбница,
Свята Евхаристия:
10.00ч. и 18.00ч

СРЯДА, 4 април

Литургия за осветяване на светите масла: 16.00 ч.
*свещениците ще бъдат готови да ви изповядват от 15.00ч
и ще продължат и след литургията до 19.00ч*

ЧЕТВЪРТЪК, 5 април

Литургия за Тайната Вечеря: 18.00 ч.
*Литургията ще продължи с обожаването на
Пресветото Тайнство на Евхаристия*

ПЕТЪК, 6 април

Честване Стрданияето Господне: 18.00 ч.
След тази Литургия ще има Тържествен Кръстен Път

СЪБОТА, 7 април

ВЪЗКРЕСЕНИЕ ХРИСТОВО (през светата нощ): 23.00 ч.

НЕДЕЛЯ, 8 април

ВЪЗКРЕСЕНИЕ ХРИСТОВО (през светия ден)
Свята Евхаристия:
10.00ч и 18.00ч